

ת"פ 25040/10/13 - מדינת ישראל נגד הודא מצארוה

בית משפט השלום בנתניה

18 נובמבר 2015

ת"פ 25040-10-13 מדינת ישראל נ' מצארוה

לפני כבוד השופטת הדס רוזנברג שיינרט
המאשימה
נגד
הנאשמת
הודא מצארוה

נוכחים:

ב"כ המאשימה עוה"ד טל חיים ניסנוב

הנאשמת בעצמה וב"כ עוה"ד רמי יונס

[פרוטוקול הושמט]

גזר דין

1. הנאשמת הורשעה, על יסוד הודאתה, במסגרת הסדר טיעון שלא כלל בחובו הסכמות לעניין העונש, בעבירה של קבלת נכסים שהושגו בעוון, לפי סעיף 412 ו- 29 (א) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "החוק") וכן בעבירה של הסעת תושב זר השוהה שלא כדין בישראל, עבירה לפי סעיף 12א (ג) (1) לחוק הכניסה לישראל, התש"ב - 1952.

2. מעובדות כתב האישום עולה כי בין התאריכים 13.11.12 - 14.11.12, בשעה 06:30 לערך, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, התפרץ אדם, שזהותו אינה ידועה למאשימה, לבית מגורים ברחוב הידידות 8 בנתניה (להלן: "הבית"), בכך שפתח תריס גלילה ונכנס לבית במטרה לבצע גניבה או פשע.

בנסיבות אלו גנב אותו אדם מתוך הבית טלוויזיה 47 אינץ', 2 מכשירי DVD, שטיח, מגבר, בקבוקי משקה אלכוהוליים, רמקולים, מערכת קולנוע ביתית, ממיר, ומנורה (להלן: "הרכוש").

מיד ובסמוך להתפרצות, הגיעו מוראד עטאר שהינו תושב זר (להלן: "מוראד") ואחר שזהותו אינה ידועה למאשימה, אל חזית הבית. האחר הצביע על המקום והורה למוראד לאסוף ממנו את הרכוש.

ביום 14.11.12 בשעה 06:30 לערך, או בסמוך לכך, הגיע מוראד ואחר שזהותו אינה ידועה למאשימה לבית, ברכב מ.ר. 3355520 (להלן: "הרכב"), הנהוג ע"י הנאשמת. מוראד והאחר יצאו עמוד 1

מהרכב, נכנסו לחצר הבית, העמיסו את הרכוש על הרכב, שעה שהנאשמת ממתנה ברכב. בנסיבות אלו הבחינו השכנים בנעשה, יצאו לכיוון הרכב והחלו להזעיק כוחות משטרה.

משהבחינה הנאשמת בשכנה, צעקה לעבר מוראד: "אישה בחוץ", אז נכנסו מוראד והאחר אל הרכב ונמלטו מהמקום.

במעשים המתוארים לעיל, הסיעה הנאשמת ברכב תושב זר השוהה בישראל שלא כדין וכן קיבלה רכוש כשהיא יודעת כי הושג בעוון.

3. טרם מתן גזר הדין הופנתה הנאשמת לקבלת תסקיר שירות המבחן וכן הופנתה לממונה על עבודות השרות, על מנת לבחון התאמתה לביצוע עבודות שרות.

תסקיר שירות מבחן:

4. מן התסקיר עולה כי הנאשמת תושבת טיבה, כבת 65, אלמנה מזה כ- 4 שנים, אם לשתי בנות, המתקיימת מקצבת שארים של הביטוח הלאומי. הנאשמת סובלת מבעיות רפואיות בגבה וברגלה וכן סובלת מסכרת בלתי מאוזנת. ביחס לעבירות מושא כתב האישום, התקשתה הנאשמת לקבל אחריות על התנהגותה. לדברי הנאשמת, פעלה בתום לב כאשר האחרים ביקשו את עזרתה ובשל מצבה לא שמה לב לצידוד שהועמס ע"י האחרים לרכבה. להתרשמות שירות המבחן, מדובר באישה פשוטה, הלוקה בבריאותה, אשר תפקודה לאורך השנים תקין ועל פי נורמות וערכים מקובלים. כיום מבינה הנאשמת את חומרת התנהגותה ואת האיסור שבה וההליכים שננקטו נגדה הוו עבודה גורם מרתיע. במכלול הנתונים, הערכת שירות המבחן היא כי רמת הסיכון להישנות התנהגות עוברת חוק הצטמצמה באורח משמעותי. נוכח מכלול הנסיבות ובשים לב למצבה הבריאותי של הנאשמת, המלצת שירות המבחן הנה להטיל על הנאשמת עונש מרתיע הצופה פני עתיד.

חוות הממונה על עבודות השרות-

5. מחוות דעת הממונה על עבודות השרות, מתאריך 2/11/15, עולה כי על סמך מכתב מן הרופא המטפל של הנאשמת, נמצא כי היא סובלת מבעיות גב תחתון, סוכרת ואי ספיקה ורידית, מוגבלת ונעזרת בהליכון. עפ"י מצבה הגופני כיום וחוות דעת הרופא המטפל, הנאשמת איננה כשירה לביצוע עבודות שרות.

טענות הצדדים-

6. ב"כ המאשימה הדגישה את החומרה הקיימת בביצוע עבירה של הסעת שוהה בלתי חוקי בארץ, בעיקר בנסיבות בהן אותו שוהה נטל חלק בביצוע עבירת רכוש. לשיטת המאשימה, מתחם העונש ההולם במקרה דנן נע בין חודשי מאסר ספורים לבין 8 חודשי מאסר בפועל, ברם נוכח מצבה הרפואי של הנאשמת, ניתן לשקול המרת עונש המאסר לעבודות שרות. עוד מבוקש להטיל על הנאשמת עונש של מאסר מותנה, פסילת רישיון נהיגה וקנס.

7. הסנגור הדגיש בטיעוניו את נסיבותיה האישיות של הנאשמת, את גילה ואת מצבה הרפואי. עוד נטען, כי

כתב האישום תוקן בצורה מהותית לקולה ולא ניתן לומר כי לנאשמת יש קשר לעבירת ההתפרצות. לשיטת ב"כ הנאשמת, נוכח גילה של הנאשמת, מצבה הבריאותי והיעדר עבר פלילי, יש להסתפק לגביה בעונש הצופה פני עתיד, לצד קנס מתון.

מתחם העונש ההולם וגזירת עונשה של הנאשמת-

8. בהתאם לסעיף 40ב לחוק, העיקרון המנחה בענישה הנו קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו. בקביעת מתחם העונש ההולם שומה על ביהמ"ש להתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירות, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירות כאמור_בסעיף 40ט לחוק.

9. הערך החברתי המוגן, העומד בבסיס האיסור על הסעת שוהים בלתי חוקיים, הנו הגנת ביטחון תושבי ישראל, לרבות הצורך להתמודד באופן אפקטיבי והרתעתי עם שיתוף הפעולה של אלו מתושבי ישראל, המסייעים לתושבי האזור הנכנסים לישראל שלא כדין, תוך פגיעה ביכולתם של גורמי הביטחון לפעול לסיכול כניסתם של גורמים עוינים לישראל (ראו **רע"פ 3674/04 אבו סאלם נ' מ"י**, ניתן 12.2.06, להלן: **"הלכת אבו סאלם"**). הערך החברתי המוגן בעבירה של קבלת נכס שהושג בעוון הנו הגנה על הקניין ועל ביטחון הרכוש.

10. מעשיה של הנאשמת פוגעים אמנם, מעצם טבעם, בערכים המוגנים, ברם עובדות כתב האישום המתוקן אינן מותירות נתונים מספקים באשר למידת הפגיעה בערכים אלו. הנאשמת נהגה ברכב בו נסע שוהה בלתי חוקי, ברם לא ידוע מהיכן הסיעה הנאשמת את אותו שוהה בלתי חוקי, כמה זמן נמשכה ההסעה, ומה ידעה הנאשמת אודות אותו נוסע, טרם תחילת ההסעה. אין מדובר, לכאורה, בהסעה הנובעת ממניע עסקי-כלכלי ולא נרשם כי הנאשמת קבלה תמורה בעבור ההסעה. ברי כי הנאשמת אפשרה בפועל ירידת אותו נוסע ואדם נוסף במקום, בו הועמס רכוש שהושג בעוון אל תוך הרכב, וכן נתון כי הנאשמת צעקה לנוסעיה "אישה בחוץ", באופן שגרם להם להיכנס לרכב ולהימלט מן המקום. עם זאת, לא ברור מה נאמר לנאשמת עובר לעצירתה במקום איסוף הרכוש ומה ידעה באותו שלב. רב הנסתר על הגלוי, בכל הנוגע למהות קשריה של הנאשמת עם הנוסעים ובנוגע לנסיבות שהובילו את הנאשמת לקחת חלק באותה הסעה, אולם מן הספקות הקיימים בהקשר זה, רשאית הנאשמת ליהנות.

11. **בהלכת אבו סאלם**, קבע בית המשפט העליון, כי ברמת העיקרון עבירה של הסעת שוהה בלתי חוקי הנה עבירה חמורה, אשר העונש הראוי לה הנו עונש של מאסר בפועל, זאת בכפוף לקיומן של נסיבות יוצאות דופן, העשויות לשלול הטלת עונש של מאסר בפועל (סעיף 9 לפס"ד).

ברע"פ 2742/13 פהמי עיסא נ' מדינת ישראל (28.4.13), חזר בית המשפט העליון וקבע :

"אין צורך להכביר מילים רבות, על חומרת העבירה שעניינה הסעת שוהים בלתי חוקיים לתחומי מדינת

ישראל, על המשמעויות הבטחוניות שיש לדבר, כפי שנקבע בפסיקתו של בית משפט זה (ראו לדוגמא, ע"פ 5424/07 בדריה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (17.10.2007))" (סעיף 9 לפס"ד).

12. עם זאת, באשר ליישומה של מדיניות הענישה הלכה למעשה, הובהר בהלכת אבו סאלם, כי "ראוי להם לבתי המשפט כי יישמו את ההלכה בהתאם לטעמיה ולתכליתה, בתיתם דעתם לנסיבותיו של כל מקרה ומקרה, דגש על "כל מקרה ומקרה". ואמנם, כשם שאין אדם דומה לחברו וכל אדם הוא לעצמו, כן שונות הן נסיבותיו של עבריין פלוני ונסיבותיה של עבירה שעבר מנסיבותיו של עבריין אלמוני ונסיבותיה של עבירה שעבר הוא. כך, למשל, יש לתת ביטוי לנסיבותיו האישיות של העבריין, בהן גילו, מצב בריאותו, מצבו המשפחתי ועוד כיוצא-באלו נסיבות שלעניין. נסיבות אלו - ונסיבות דומות להן -אף שאין בהן, כשלעצמן, כדי לשלול הטלתו של מאסר בפועל, אפשר יביאו להקלה במשך תקופת המאסר, ובמקרים המתאימים יחייבו הטלתו של עונש קל יותר" (סעיף 14 לפס"ד אבו סאלם).

13. בחינה של רמת הענישה המקובלת, מצביעה ככלל על הטלת עונשי מאסר לתקופות משתנות, כאשר לעיתים נפסק כי עונשי המאסר ירוצו בדרך של עבודות שרות ובמקרים חריגים קיימת הסתפקות בעונש של מאסר מותנה. לשם המחשה ניתן להפנות לדוגמאות הבאות:

בת"פ (רח') 60312-01-13 מדינת ישראל נ' אברהים אבו סבית (9/3/15), נדון עניינו של נאשם אשר הסיע בשתי הזדמנויות 3 שוהים בלתי חוקיים בשטח ישראל. בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם בכל אחד מן המקרים נע בין 3 חודשי מאסר לבין 12 חודשי מאסר והשית על הנאשם עונש של 6 חודשי מאסר, אשר ירוצו בדרך של עבודות שרות.

בת"פ 7065-03-13 ; 36170-12-12 (פ"ת) מדינת ישראל נ' אבו קישק (עציר)(15/3/13), נקבע בגין הסעת שוהים בלתי חוקיים, מתחם עונש הולם שהינו החל משירות לתועלת הציבור ועד ל-12 חודשי מאסר בפועל ונגזר עונש של 6 חודשי מאסר לריצוי בפועל.

בת"פ 1731-09 (כפר סבא) מ.י. שלוחת תביעות כפר סבא נ' זפורוזץ (22/4/13), נדון עניינו של נאשם שהסיע במוניתו באזור כפר סבא שני שוהים בלתי חוקיים. דובר בנאשם נטול עבר פלילי, אשר הוכן בגינו תסקיר חיובי ביותר מטעם שירות המבחן. בית המשפט קבע כי "מתחם הענישה ההולם בעבירות הסעת שב"ח הינו בין הטלת מאסר מותנה ובין מספר חודשי מאסר, ודאי מקום בו מדובר בעבירה ראשונה" והטיל על הנאשם עונש של מאסר מותנה.

14. העבירות בהן הורשעה הנאשמת מהוות, מבחינה עניינית, אירוע אחד, ולפיכך ייקבע מתחם עונש הולם אחד לאירוע כולו, בהתאם לאמור בסעיף 40ג(א) לחוק, בהתחשב במהות כלל העבירות, במספרן ובמידת פגיעתן המצטברת בערכים המוגנים.

15. סבורני כי ברמת העיקרון, מתחם העונש ההולם לעבירה של הסעת שוהה בלתי חוקי, נע בין חודשי מאסר ספורים, אשר במקרים מתאימים יכול וירוצו בעבודות שרות, לבין 12 חודשי מאסר בפועל. דא עקא, כפי שהוסבר קודם לכן, ניסוח כתב האישום המתוקן במקרה דנן, אינו מאפשר קביעת עובדות חשובות הנוגעות לנסיבות ביצוע העבירה, לרבות: מיקום תחילת ההסעה (בתוך שטחי ישראל או מחוצה להם), משך ההסעה, המידע שהיה בידי הנאשמת עובר לתחילת ההסעה ובמהלכה, המניע העומד בבסיס ההסעה ועוד. בנסיבות אלו, ניתן, באופן חריג, לומר כי הרף התחתון של מתחם העונש ההולם במקרה דנן, כולל עונש של מאסר מותנה.

לחלופין, ועל רקע נתוני העובדתיים העמומים של כתב האישום, באתי לכלל מסקנה כי מצבה הרפואי של הנאשמת, כעולה מחוות דעת הממונה על עבודות השרות ומן המסמכים נ/1, בשילוב גילה של הנאשמת, נסיבותיה האישיות והעובדה שהיא נטולת עבר פלילי, מקיימים את אותן "נסיבות יוצאות דופן", המצדיקות חריגה ממתחם העונש ההולם והימנעות מהטלת מאסר בפועל.

ככל שהנאשמת הייתה מסוגלת לבצע עבודות שרות, בהחלט היה מקום לשקול הטלת עונש מעין זה, ברם נוכח מצבה הרפואי של הנאשמת ומכלול הנסיבות בתיק שבנדון, נראה לי שהתוצאה הראויה איננה שליחת הנאשמת למאסר מאחורי סורג ובריח.

16. בתוך מתחם העונש ההולם, על בית-המשפט לגזור את העונש המתאים לנאשמת, בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, כאמור בסעיף 40א לחוק. במסגרת זו, הבאתי בחשבון שיקולי את הנסיבות הבאות:

א. הנאשמת כבת 65, סובלת מבעיות גב תחתון, מסוכרת ומאי ספיקה ורידית. הנאשמת הנה אלמנה המתקיימת מקצבת ביטוח לאומי, מוגבלת ונעזרת בהליכון. נוכח מצבה הרפואי והאיש של הנאשמת, כליאתה מאחורי סורג ובריח תפגע בה בצורה משמעותית.

ב. הנאשמת נטלה אחריות על העבירות המיוחסות לה בכתב האישום, תוך חיסכון בזמן השיפוטי ובזמנם של עדי התביעה.

ג. כתב האישום תוקן בצורה מהותית לקולא, באופן שהנאשמת נדרשה, לכתחילה, להתמודד עם אשמות חמורות בהרבה.

ד. הנאשמת הייתה עצורה בגין העבירות נשוא כתב האישום, לראשונה בחייה, למשך 4 ימים, חוויה שתוארה ע"י הנאשמת כקשה וטראומטית.

ה. הנאשמת נטולת עבר פלילי ולהתרשמות שירות המבחן, העבירות בהן הורשעה מהוות חריג לדפוס התנהגותה. מאז ביצוע העבירות חלפו כ- 3 שנים, במהלכן לא נפתחו כנגד הנאשמת תיקים חדשים. הסיכון להישנות התנהגות עוברת חוק נראה מצומצם.

17. נוכח האמור עד כה, ולאחר ששקלתי מכלול הטענות לחומרה ולקולה, אני גוזרת על הנאשמת את העונשים הבאים:

- א. 6 חודשי מאסר על תנאי והתנאי הוא שהנאשמת לא תעבור תוך 3 שנים מהיום על עבירה לפי חוק הכניסה לישראל או על כל עבירת רכוש.
- ב. אני פוסלת את הנאשמת מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 6 חודשים.
- ג. 12 חודשי פסילת רישיון נהיגה על תנאי והתנאי הוא שהנאשמת לא תעבור במשך שנתיים מהיום על עבירה לפי חוק הכניסה לישראל.
- ד. קנס בסך של 1200 ₪ או מאסר של שבועיים תחתיו; הקנס ישולם בחמישה תשלומים חודשיים שווים ורצופים, כאשר התשלום הראשון ישולם בתאריך 15/12/15 ויתר התשלומים מדי 30 יום לאחר מכן. פיגור בתשלום אחד התשלומים שנקבעו לעיל, יעמיד לפירעון מיידי את סכום הקנס כולו ויחייב את הנאשמת בתשלום תוספת פיגורים כחוק.

זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט המחוזי מרכז.

ניתנה והודעה היום ו' כסלו תשע"ו, 18/11/2015 במעמד הנוכחים.

הדס רוזנברג שיינרט, שופטת

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

נוכח סיום ההליך הפלילי ולבקשת הנאשמת, אני מורה כי ככל שהנאשמת הפקידה כסף בקופת ביהמ"ש במסגרת תיק המעצר, יקוזז סכום הקנס מסכום הפקדון שהופקד על ידי הנאשמת בתיק מ"י 27859-11-12. יתרת הפקדון תושב לנאשמת בכפוף לכל דין או הוראה משפטית מחייבת אחרת.

ניתנה והודעה היום ו' כסלו תשע"ו, 18/11/2015 במעמד הנוכחים.

הדס רוזנברג שיינרט , שופטת

הוקלד על ידי גלי וקסלר